

επίσημη οικογένεια, και ασκήτευσε για αρκετό χρόνο στην έρημο. Όταν επανήλθεν, χειροτονήθηκε διάκονος, έπειτα πρεσβύτερος από τον θείο του Πατριάρχη Αλεξανδρείας Θεόφιλον, τον οποίο και διεδέχθη στο θρόνο μετά το θάνατο του (412), «θεόθεν την φωτοδότιν χάριν δεξάμενος».

Την όλη περίοδον της αρχιεπισκοπικής δράσεως γεμίζει ο αγώνας του για το θεανδρικό πρόσωπο του Κυρίου εξαιτίας του σάλου που προκλήθηκε από το 428 στην Εκκλησία από την αιρετική διδασκαλία του Νεστορίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, που αρνήθηκε την πραγματική ένωση των δυο φύσεων στον Χριστόν, και που απεκάλεσε την Παρθένον Μαρία Χριστοτόκον και όχι Θεοτόκον. Αποκρούοντας τη δοξασία του Νεστορίου ο Κύριλλος, υπεστήριξε «ρώσει φρενών (με την ισχυρή διάνοια του) και φωτισμό της χάριτος». «Λόγου σαρκωθέντος δι' ημάς την απόρρητον (μυστικήν) ένωσιν, αδιαίρετον, ασύγχυτον τας εφ' εκάτερα ροπάς (ενεργείας)», «Συνόδου θεολέκτου προηγουμένου». Της Γ' δηλαδή στην Έφεσον Οικουμενικής Συνόδου, η οποία αφού συνήλθε κατόπιν, επεκύρωσε την άποψη του Κυρίλλου, δογ-

ματίασα την προσωπικήν ένωσιν των δυο φύσεων, «ατρέπτως, ασυγχύτως, αχωρίστως και αδιαιρέτως».

Έτσι αναδείχθηκε «τηλαυγής» (εκπέμποντας το φως μακράν) φωστήρ», όπως λέγει γι' αυτόν χαρακτηριστικά ο υμνωδός, προς τον Κύριον εξεδήμησε το έτος 474 σε ηλικία 74 ετών, αφού άφησε «τη Εκκλησία Χριστού θησαυρούς ώσπερ λίθους τιμίους τους λόγους του». Διότι προς στήριξη των αρχών του έγραψε ο άγιος Κύριλλος και πολλά συγγράμματα, ερμηνευτικά και δογματικά.

Για όλα αυτά «Φυγής Κυρίλλου σήμεραν μνήμην άγει αλλ' ου τελευτής της αιμνήστου (αλησημονήτου) κτίσις», όπως τονίζει ο υμνωδός, άναφερόμενος στον εορτασμόν της μνήμης του.

Και οι δυο πιο πάνω Πατέρες, όπως εξυμνούνται, «Έργοις λάμπαντες Ορθοδοξίας, πάσαν σθέσαντες κακοδοξία, νικηταί, τροπαιοφόροι» αναδείχθηκαν, «τη ευσεβεία τα πάντα πλουτίσαντες την Εκκλησίαν μεγάλως κοσμήσαντες».

Η Εκκλησία μας εορτάζει τη μνήμη τους στις 18 Ιανουαρίου.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΥΘΟΡΙΑ

*Γιατί μ' εγκαταλείπεις, Ποίηση,
γιατί μ' αφήνεις να συνθλίβομαι
από το παράπονο των μυριάδων απάντων στίχων μου
γιατί με καταδικάζεις να μηρυκάζομαι διαρκώς
τους λίγους καλογραμμένους στίχους που έδωσα,
δείξε μου ξανά την ευμένειά σου, Ποίηση,
και χάρισέ μου μια νέα κυθορΙΑ,
εγώ αλλιώς ονειρευόμουνά πάντα το δεσμό μας
να μείνουμε πιστοί εραστές μέχρι το τέλος
κι όταν αργά κτυπήσει ο θάνατος την πόρτα
να φύγω καθαλλάρης στα φτερά
του τελευταίου μου στίχου.*

Τάκης Νικολαΐδης